

vil med Hensyn til enhver Sag af denne Natur her ingen kunne sige, om der i Tidens Løb kan komme et Tilfælde af ganske lignende Art som dette her; skulde dette ske, saa maa man jo indrømme, at saa danner dette her noget Præcedens, men det skal ogsaa være et Tilfælde af ganske lignende Art, for at man kan sige, at der bliver noget Præcedens. Det er altsaa vel muligt for en Regering at sige, at der ikke i Løbet af nogle Aar vil kunne komme noget, der hedder et Præcedens.

Den sidste Bemærkning af den ærede Ordfører for Mindretallet, at han, hvis Alfred Christensen havde været en anden end den, han var, vilde have stillet sig anderledes lige overfor Lovforslaget, synes jo at betegne, at de særlig principielle Betæneligheder, som det ærede Medlem havde, dog kunde tænkes at vige.

Juul-Rysensteen: Jeg skal kun gøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af, at den ærede Ordfører for Flertallet nu siger, at hvad en Minister har sagt, den Gang han forelagde Forslaget, eller den Gang det tidligere var til Forhandling, ikke skaber noget Præcedens for andre Baner, saa at det kun er for denne ene Bane, man kan komme til en saadan Bevilling. Den Minister, der sagde dette, er falden i Aar, der er kommet en ny Minister, og der er ingen, der ved, hvor længe han bliver siddende, og det er da lidt farligt for Tinget at gaa ind paa en slig Udtalelse, saa at man, naar en senere Minister mulig kan komme og sige, at der er ogsaa et Undtagelsestilfælde — og det kan let komme til Stede —, saa er bunden til paa Grund af dette at give Penge igen —, det kan jo endogsaa være betydeligere Summer, det drejer sig om. Jeg tror at turde sige med Sikkerhed, at det er første Gang, et saadant Forslag som dette foreligger Landstinget og er vedtaget af Folketinget. Jeg har kendt en Privatbane, som ganske vist ikke blev anlagt af en Enkeltmand, men af Kommunerne — det var Østbanen paa den østjydske Kyst fra Aarhus til Ryom —, den kunde heller ikke svare sig, den maatte pantsætte, hvad den havde, og stod i Fare for at blive overtaget af et privat Institut her i København. Saa henvendte man sig til Statskassen og bad om Hjælp; Andragendet blev imidlertid afslaaet, og først efter at de paagældende havde tabt det halve af, hvad de havde indsat, overtog Staten Banen. Det var den Tids Banepolitik og

den Tids Finanspolitik, og den, tror jeg, var sundere end den, man her vil følge, og ved hvilken man vil skabe et Præcedens af meget vidtrækkende Betydning. Naar man henviser til, at der ikke kan ske ved ny Baner noget lignende, tror jeg paa ingen mulig Maade, det er rigtigt. Der er mange private Baner ude i Landet, som sidde smaait i det, og som saa kunne komme og sige: det fik Lyngby—Vedbæk-Banen, men vi andre kunne heller ikke betale til Staten eller knap nok holde Driften gaaende, saa vi maa ogsaa have noget; hvem ved, hvad der saa kan ske, f. Eks. ved saadan en Bane som Roebanen, som den ærede Minister talte om. Jeg holder fast ved, hvad jeg sagde ved 1ste Behandling, at der her skabes et Præcedens, som kan faa de farligste Konsekvenser, og derfor tilraader jeg Landstinget at stemme med Mindretallet, udelukkende paa den Begrundelse, alle de andre skal jeg gerne lade ligge.

Ordføreren (Rottbøll): Jeg vil kun til den sidste ærede Taler sige, at hvis enhver Bane, der ikke betaler sig, enhver Bane, der staar ganske anderledes end Lyngby—Vedbækbanen, undtagen netop paa det Punkt, at den staar paa Højde med den i Retning af Underskud, vil, hvis denne Lov bliver vedtaget, deraf udlede, at saa har den ogsaa et Krav paa Statskassen paa at faa nogen Erstatning, saa kunde man ganske vist faa mange Præcedenser, men det er jo ikke Meningen.

Madsen-Mygdal: I Anledning af den næstforegaaende Talers Bemærkning om det Præcedens, der muligvis kunde skabes overfor andre Privatbaner, som ikke kunne bære deres Drift — der er jo ogsaa antydnet noget lignende i Mindretallets Betænkning —, vil jeg sige, at der kun er en eneste Privatbane i Landet, som ikke kan bære sin Drift, som altsaa giver Underskud, og det er Lyngby—Vedbæk Banen. Da den blev vedtagen i 1894, strøg man i Folketinget, at Statskassen skulde tage Del i Ekspropriationsudgifterne, og i Landstinget strøg man endvidere, at Statskassen skulde tage Del i Driftsmateriellet, af Hensyn til, at denne Bane vilde være saa særdeles lukrativ frem for alle de andre Baner. Den er nu den eneste Bane i Landet, som ikke kan bære sin Drift, alle de andre have et større eller mindre Overskud, saa der er ikke nogen som helst Fare for, at der